Bóg jest najważniejszy

Dekalog, sumienie i charakter • Wj 20:1–6; Mt 22:37–40

Myśl przewodnia

Biblia uczy, że Bogu należy się szczególna miłość i zaufanie.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

W Biblii Bóg mówi swojemu ludowi, że jest Bogiem, który go wyprowadził z Egiptu. Lud miał pamiętać, kto go prowadził.

Ludzie czasem robili sobie posągi i myśleli, że taki przedmiot jest bogiem. Bóg uczył ich zwracać się do Niego.

Jezus powiedział, że możemy kochać Boga całym sercem. Gdy troszczymy się o innych ludzi, pokazujemy również miłość.

Biblia uczy, że Bóg jest ważny i godny miłości. Czasem ludzie przywiązują wielką wagę do różnych rzeczy. Możemy cieszyć się zabawkami, pamiętając, że człowiek jest ważniejszy niż przedmiot.

Możemy dziękować Bogu za dobro, które otrzymaliśmy. Możemy słuchać Jego słów z Biblii i uczyć się postępować życzliwie.

Cele lekcji

• Rozpoznaje Biblię jako księgę, która opowiada o Bogu.

• Potrafi powiedzieć „Bóg jest ważny”.

• Wybiera przykład życzliwego czynu.

• Po wysłuchaniu opowieści odpowiada słowem, gestem albo wskazaniem ilustracji na pytanie: Czy rzecz jest ważniejsza od człowieka?

Przebieg zajęć

Wprowadzenie i pytanie — 3 min

Rozłóż rekwizyty lub przygotowane ilustracje i nawiąż do codziennego doświadczenia dziecka: Czy zabawka jest Bogiem? Pozwól odpowiedzieć gestem albo milczeniem.

Lektura Biblii i kontekst — 6 min

Opowiedz prostym językiem o fragmencie Wj 20:1–6; Mt 22:37–40. Dekalog rozpoczyna przypomnienie wyzwolenia Izraela z Egiptu. Następnie Bóg żąda wyłącznej wierności i zabrania sporządzania wizerunków przeznaczonych do oddawania czci. Jezus przywołuje przykazanie miłości Boga i bliźniego jako podstawową zasadę życia. Przeczytaj z Biblii krótki, wybrany urywek i pokaż jego miejsce w opowieści.

Rozmowa i rozumienie — 4 min

Zadaj pytanie dotyczące bohaterów i wyborów. Zastosuj jeden przykład: Biblia uczy, że Bogu należy się szczególna miłość i zaufanie. Nie wyciągaj od dzieci szczegółów z życia rodzinnego.

Ćwiczenie i zastosowanie — 6 min

Połóż na stole Biblię, kamyk, zabawkę i rysunek rodziny. Wyjaśnij, że rzeczy przypominają o świecie i bliskich, lecz żadna rzecz nie jest Bogiem. Dziecko układa serduszko obok obrazka pomocy drugiemu człowiekowi. Udział i

forma odpowiedzi pozostają dobrowolne. Nie żądaj osobistych zwierzeń.

Podsumowanie i zadanie domowe — 3 min

Sprawdź, czy uczestnicy potrafią odpowiedzieć: Czy zabawka jest Bogiem? Przypomnij myśl: Biblia uczy, że Bogu należy się szczególna miłość i zaufanie. Propozycja dla rodziny: Wybierzcie jeden dobry czyn dla domownika i porozmawiajcie, jak okazujemy miłość.

Ćwiczenie uzupełniające

Wskaż na ilustracji człowieka, któremu trzeba pomóc, i rzecz, którą można odłożyć.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Czy zabawka jest Bogiem?

Nie. Zabawka jest rzeczą, a Biblia opowiada o Bogu, któremu oddajemy cześć.

Czy rzecz zrobiona przez człowieka jest Bogiem?

Nie. Przedmioty można oglądać i używać, ale nie są Bogiem.

Jak można okazać miłość innemu człowiekowi?

Przez życzliwe słowo, pomoc lub troskę o jego potrzeby.

Czy rzecz jest ważniejsza od człowieka?

Nie. Szacunek dla ludzi ma pierwszeństwo przed posiadaniem rzeczy.

Pomoce dydaktyczne

- Biblia w wybranym przekładzie, także szerszy kontekst wskazanych wersetów
- karta pracy SM-G1-A-36
- kartki, kolorowe kredki i tablica do wspólnych notatek
- ilustracje i przedmioty bezpieczne dla wieku

Wskazówki biblijne i wychowawcze

- Wj 20:1–6 obejmuje wyłączną cześć dla Boga oraz zakaz czynienia przedmiotów kultu. Nie przenoś dosłownie kategorii bałwochwalstwa na każdą codzienną fascynację dziecka. | Uzupełnienie IV: Wj 20:1–6 wiąże zakaz obrazów z oddawaniem im czci oraz służeniem im. Nie nazywaj wszelkiego przedstawienia plastycznego bałwochwalstwem bez zbadania kontekstu. Zdania o konsekwencjach międzypokoleniowych wymagają ostrożności i nie pozwalają piętnować dziecka za winy przodków.
- Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.
- Udział w rozmowie i modlitwie jest dobrowolny. Dziecko może pytać, milczeć i zgłaszać wątpliwości.
- W Wj 20:2 deklaracja wyzwolenia poprzedza zakazy. Przykazania są wypowiadane do ludu, który w narracji Księgi Wyjścia doświadczył już działania Boga.
- Wj 20:3–6 porusza dwa bliskie zagadnienia: oddawanie czci innym bogom oraz wykonywanie i czczenie posągów. Wspólnoty chrześcijańskie różnią się sposobem numerowania przykazań; dlatego podawaj wersety, a nie samą liczbę przykazania.
- W Wj 32:1–8 złoty cielec ukazuje niebezpieczeństwo zastępowania żywej relacji z Bogiem materialnym przedstawieniem, nad którym człowiek pragnie mieć kontrolę.

• W Mt 22:37–40 Jezus mówi o miłości Boga całym sercem i o miłości bliźniego. Nie redukuj sensu Dekalogu do emocji: wierność wyraża się również w decyzjach i postępowaniu.

• Nie utożsamiaj każdej silnej pasji, hobby ani korzystania z przedmiotów z bałwochwalstwem. W rozmowie o współczesnych bożkach wyraźnie oznaczaj analogię, nie twierdzenie wynikające dosłownie z tekstu.

• Wj 20:1–6 obejmuje wyłączną cześć dla Boga oraz zakaz czynienia przedmiotów kultu. Nie przenoś dosłownie kategorii bałwochwalstwa na każdą codzienną fascynację dziecka.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: Wj 20:1–6 wiąże zakaz obrazów z oddawaniem im czci oraz służeniem im. Nie nazywaj wszelkiego przedstawienia plastycznego bałwochwalstwem bez zbadania kontekstu. Zdania o konsekwencjach międzypokoleniowych wymagają ostrożności i nie pozwalają piętnować dziecka za winy przodków.

Kontynuacja w domu

Porozmawiajcie, jak pokazać, że najważniejsze relacje nie zależą od drogich przedmiotów.